

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudkyní JUDr. Petrou Venclovou, Ph.D. ve věci

žalobců: a) A. J.

b) nezl. A. I.

c) nezl. A. Z. I.

všichni zastoupeni advokátem JUDr. Matějem Šedivým
sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, IČO: 00007064

sídlem Poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

za účasti: **H. I.**

zastoupený advokátem JUDr. Matějem Šedivým
sídlem Václavské náměstí 831/21, 110 00 Praha

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 1. 2025, č. j. OAM-513/ZA-ZA11-ZA19-R3-2020

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalovaným rozhodnutím uvedeným v záhlaví tohoto rozsudku nebyla žalobcům udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., zákona o azylu (dále jen „zákon o azylu“), neboť žalobci podle žalovaného nenaplnili zákonné podmínky pro udělení mezinárodní ochrany.
2. Věc byla již opakovaně předmětem soudního přezkumu. Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 14. 12. 2021, č. j. 30 Az 6/2021-54, zrušil předchozí rozhodnutí žalovaného o neudělení mezinárodní ochrany žalobkyni a) a b) ze dne 13. 7. 2021, č. j. OAM-513/ZA-ZA11-ZA05-2020, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
3. Dne 16. 5. 2023 vydal žalovaný nové rozhodnutí, č. j. OAM-513/ZA-ZA11-ZA19-R2-2020, kterým žalobcům neudělil mezinárodní ochranu, neboť jejich azylový příběh shledal nevěrohodným. Toto rozhodnutí následně zrušil Krajský soud v Hradci v Králové – pobočka v Pardubicích rozsudkem ze dne 13. 9. 2023, č. j. 61 Az 2/2023-58, neboť žalovaný řádně nedoplnil dokazování, jak mu bylo uloženo v předchozím zrušujícím rozsudku. Krajský soud tak věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení s tím, že: *„znovu provede pohovor s žalobcem a), přičemž zajistí řádné tlumočení a doplní aktuální zprávy o zemi původu. Pokud jde o případné rozpory či nejasnosti, které mohou vyplynout z porovnání jednotlivých pohovorů žalobce a) a rovněž z porovnání s pohovory žalobkyně b), pak je třeba předně dát možnost žalobcům, aby případné rozpory stejně jako nejasnosti týkající se listin, které dle žalovaného vzbuzují důvodné pochybnosti o pravosti listin, objasnili a následně konkrétní odpovědi či neznalost žalobkyně b), např. o podrobnostech politických aktivit či užívání léků, posuzovat v kontextu objasněných kulturních, náboženských a rodinných reálií, z nichž žalobci pocházejí, nikoliv posuzovat pouze na základě těch předpokladů správního orgánu, které nutně odrážejí kulturní a rodinné zkušenosti odehrávající se ve středoevropském prostoru. Teprve řádně doplněné dokazování a racionální zhodnocení případných rozporů ve výpovědích žalobců za současného objektivního zhodnocení skutečností vyplývajících z aktuálních zpráv o zemi původu, bude předpokladem pro vydání zákonného rozhodnutí ve věci žádosti o mezinárodní ochranu žalobců a), b), c), d).“* Předchozí rozsudek se vztahoval i na manžela žalobkyně a) [v uvedeném rozsudku označeného jako žalobce a)], žalobci b) a c) v nyní projednávané věci zde byli označeni jako žalobci c) a d).
4. Po opětovném posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalovaný rozhodnutím uvedeným v záhlaví tohoto rozsudku žalobcům mezinárodní ochranu neudělil. Toto rozhodnutí žalobci napadli včasnou žalobou podanou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) ve spojení s § 32 zákona o azylu. Žalobci tvrdí, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné a nezohledňuje podstatné okolnosti jejího případu. Žalobkyně a) pobývá v České republice se svými dětmi [žalobci b) a c)] a manželem (osoba zúčastněná na tomto řízení; přezkum rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany manželovi je předmětem samostatného řízení u zdejšího soudu vedeného pod sp. zn. 61 Az 1/2025). Žádost žalobců o mezinárodní ochranu je úzce spojena s politickou aktivitou manžela žalobkyně a) a otce dětí, který v Ázerbájdžánu údajně čelil represím kvůli účasti na protirežimních demonstracích a sdílení opozičního obsahu na sociálních sítích. Byl policií zadržen, zbit a hospitalizován, a následně čelil dalším represím, včetně údajného zatykače.
5. Žalobkyně a) tvrdí, že sdílí politické názory svého manžela a že by jí v případě návratu do vlasti hrozilo pronásledování. Kritizuje, že se žalovaný zaměřil pouze na zpochybnění pravosti předložených dokumentů (lékařských a policejních zpráv) bez ohledu na kulturní

a institucionální rozdíly mezi Ázerbájdžánem a Českou republikou. Dále namítá, že nebyla dostatečně posouzena její výpověď, politická situace v Ázerbájdžánu, ani možnost udělení humanitárního azylu či doplňkové ochrany. Žalobkyně a) rovněž namítala, že nebyl vyslechnut její manžel jako svědek, čímž došlo k porušení jejích práv, přičemž má za to, že není možné bez dalšího čerpat z podkladů vyhotovených v jiném správním řízení, kterého se žalobkyně a) nemohla účastnit.

6. S ohledem na výše uvedené žalobci navrhli, aby soud žalované rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
7. Žalovaný ve vyjádření k žalobě trval na správnosti napadeného rozhodnutí. Žalovaný uvedl, že obsah žaloby je totožný s žalobou v řízení vedeném pod sp. zn. 61 Az 1/2025, tj. s žalobou manžela žalobkyně a), od kterého žalobkyně a) odvozuje svůj azylový příběh, přičemž sama v zemi původu žádné azylově relevantní problémy neměla. Navíc žalobci b) a c) se narodili již v České republice. Vzhledem k tomu, že žalovaný považuje azylový příběh manžela za nevěrohodný, neexistuje důvod pro udělení mezinárodní ochrany ani žalobcům. Žalovaný se tedy plně odkazuje na své rozhodnutí ve věci a rovněž na své vyjádření k žalobě manžela žalobkyně a).
8. Krajský soud přezkoumal bez nařízení jednání (§ 51 odst. 1 s. ř. s.) žalované rozhodnutí v souladu s ustanovením čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2013/32/EU, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „směrnice č. 2013/32/EU“), kdy má soud o žalobě proti rozhodnutí, jako opravném prostředku u soudu prvního stupně, rozhodovat dle stavu ke dni rozhodnutí soudu. Současně však platí ve vztahu k možnosti uplatňovat nové skutečnosti, že lze vznášet pouze takové, které žadatel o mezinárodní ochranu nemohl bez vlastního zavinění uvést již v řízení před správním orgánem (viz rozsudek NSS ze dne 26. 11. 2015, č. j. 10 Azs 194/2015-32). Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
9. Obsah správního spisu byl již uveden v předchozím rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 14. 12. 2021, č. j. 30 Az 6/2021-54, a rovněž v rozsudku zdejšího soudu ze dne 13. 9. 2023, č. j. 61 Az 2/2023-58. Krajský soud tak na jeho obsah odkazuje a rozhodné skutečnosti pouze stručně rekapituluje a dále doplňuje zejména okolnosti, k nimž došlo po vrácení věci žalovanému.
10. Žalobkyně a) je státní příslušnicí Ázerbájdžánu a hlásí se k ázerbájdžánské národnosti, vyznává islám. Do České republiky přicestovala dne 11. 8. 2020 v rámci dublinského transferu z Německa, kde již dříve žádala o mezinárodní ochranu. O azyl v ČR požádala kvůli problémům svého manžela, který byl v Ázerbájdžánu po účasti na protivládní demonstraci v říjnu 2019 zadržen policií, zbit a hospitalizován. Žalobkyně a) se obává, že by v případě návratu do vlasti čelila represím kvůli jeho politické aktivitě. Svou žádost odůvodnila také humanitárními důvody, konkrétně obtížnou ekonomickou situací, korupcí a nedostatkem pracovních příležitostí v Ázerbájdžánu. Žalobci b) a c) se narodili v České republice, o mezinárodní ochranu požádali ze stejných důvodů jako žalobkyně a), tj. především kvůli účasti otce na protivládních mítincích. Jejich žádosti o mezinárodní ochranu jsou vedeny společně s žádostí žalobkyně a).
11. Jak již bylo uvedeno, žalovaný byl v dalším řízení (tj. v nyní projednávané věci) vázán právním názorem krajského soudu podrobně uvedeného v bodě 3 odůvodnění tohoto rozsudku.

12. Dne 20. 3. 2024 se konal doplňující pohovor s žalobkyní a). Při pohovoru byla přítomna tlumočnice z tureckého jazyka zapsaná v seznamu znalců a tlumočníků vedeném Ministerstvem spravedlnosti, paní I. Y. Žalobkyně a) při doplňujícím pohovoru popsala hrozbu uvěznění manžela, kruté podmínky v ázerbájdžánských věznicích a obavy z represí vůči celé rodině. Uvedla, že o politických aktivitách manžela nevěděla, neboť jí je zatajil z důvodu ochrany. Vážnost situace uvědomila až po jeho hospitalizaci. Popsala také psychickou zátěž spojenou s útekem a příletem do České republiky. Dále uvedla, že si z období odletu z Ázerbájdžánu téměř nic nepamatuje, pouze si vybavuje pocit úlevy po příletu do České republiky, kde věděla, že může své dítě porodit v bezpečí.
13. Žalovaný dospěl k závěru, že žalobkyně a) neuvedla žádné skutečnosti, které by nasvědčovaly tomu, že by byla ve své vlasti pronásledována z důvodu politických názorů, náboženství, národnosti nebo příslušnosti k určité sociální skupině. Nebyla politicky aktivní, neměla žádné problémy s úřady, policií ani jinými státními orgány. Důvodem její žádosti byly výhradně potíže jejího manžela, který se měl účastnit protivládní demonstrace a být následně policií napaden a vyšetřován. Žalovaný však v samostatném řízení dospěl k závěru, že tvrzení manžela o politickém pronásledování jsou nevěrohodná. Žalobci b) a c) se narodili v České republice a vzhledem ke svému věku nemohli být ve vlasti vystaveni žádnému pronásledování. Ani v jejich případě nebyly zjištěny jiné důvody pro udělení azylu.
14. Krajský soud se s hodnocením žalovaného ztotožňuje. Žalovaný v dalším řízení postupoval v souladu se závazným právním názorem soudu vysloveným v předchozím zrušujícím rozsudku a náležitě reagoval na dříve vytýkané nedostatky. Jak bylo uvedeno, případ žalobců je úzce spjat s řízením vedeném pod sp. zn. 61 Az 1/2025 týkajícího se manžela žalobkyně a). V uvedeném řízení soud dospěl k závěru, že žalovaný v rámci doplňujících pohovorů s manželem žalobkyně a) zajistil řádné tlumočení, doplnil relevantní informace o situaci v zemi původu a umožnil mu, aby objasnil nesrovnalosti v jeho předchozích výpovědích i předložených dokumentech. Krajský soud přisvědčil žalovanému, že tyto nesrovnalosti manžel žalobkyně a) nedokázal přesvědčivě a věrohodně objasnit. Ačkoli mu byla v rámci doplňujících pohovorů poskytnuta dostatečná příležitost k vyjádření a při každém z nich byl přítomen tlumočnick, jeho vysvětlení zůstala nedostatečná. Soud rovněž přisvědčil závěru o nepravosti předložených dokumentů. Žádost žalobkyně a) o mezinárodní ochranu byla motivována výlučně obtížemi, které postihly jejího manžela v souvislosti s jeho údajnou účastí na protivládní demonstraci, po níž měl být napaden policií a následně vyšetřován. Jiné azylově relevantní důvody neuvedla.
15. Žalobkyně a) namítala, že nebyl vyslechnut její manžel jako svědek, čímž došlo k porušení jejích práv. Zároveň podle ní není možné bez dalšího čerpat z podkladů vyhotovených v jiném správním řízení, kterého se nemohla účastnit.
16. Krajský soud má v této souvislosti za to, že v daném případě nebylo nutné provádět výslech manžela žalobkyně a) jako svědka ve smyslu § 55 správního řádu. K posouzení věci podle krajského soudu postačovalo vycházet z podkladů obsažených ve správním spise. Navíc je nutné doplnit, že žalobkyně a) v žalobě toliko obecně uvedla, že její manžel nebyl vyslechnut jako svědek, *čímž došlo k porušení jejích práv*. Neuvedla však, jaké nové skutečnosti by tato svědecká výpověď měla ve věci přinést. Jak nadto vyplývá ze správního spisu, provedení tohoto důkazu ve správním řízení nenavrhovala (přičemž byla v průběhu správního řízení zastoupena právním zástupcem). Pokud měla za to, že nevyslechnutím jejího manžela došlo k porušení jejích práv, nic jí nebránilo v tom, aby tuto skutečnost uvedla již v průběhu

správního řízení. Naopak při doplňujícím pohovoru uvedla, že ve věci nechce doložit žádné doklady, důkazy či jiné materiály.

17. Zároveň není pravdou, že není možné čerpat z podkladů vyhotovených v jiném správním řízení. Podkladem pro vydání rozhodnutí mohou být i skutečnosti známé správnímu orgánu z jeho vlastní úřední činnosti, tzn. i podklady vyhotovené v jiném správním řízení (srov. § 50 odst. 1 správního řádu). Tyto podklady však musí být součástí správního spisu a účastník musí mít možnost se s nimi seznámit. Krajský soud nepřehlédl, že protokoly o doplňujících pohovorech manžela žalobkyně a) nejsou založeny ve správním spise v nyní projednávané věci. Nicméně i přesto má krajský soud za to, že tato skutečnost v daném případě nezpůsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí.
18. Je totiž třeba zohlednit specifičnost dané věci, a to skutečnost, že se jedná o manžele, přičemž žalobkyně a) odvozovala své azylové důvody právě od svého manžela. Byla si tedy vědoma toho, z jakých důvodů její manžel požádal o azyl. Nejednalo se tak o situaci, kdy by žalobkyně a) neměla povědomí o okolnostech, které její manžel uváděl v rámci azylového řízení. Soud přitom vychází z předpokladu, že mezi manžely, kteří spolu žijí ve společné domácnosti, dochází ke sdílení zásadních informací, zejména pokud se jedná o závažné životní okolnosti, jakými jsou důvody vedoucí k žádosti o mezinárodní ochranu. Z obsahu spisu přitom nijak nevyplývá, že by vztah mezi manžely byl nefunkční či narušený. Naopak, žalobkyně a) ve vztahu ke svému manželovi uvedla: „*uvěřím každému slovu, které řekne, nepotřebuji si to ověřovat někde jinde*“ (srov. č. l. 339 správního spisu), což svědčí o důvěrném a funkčním vztahu mezi nimi a o tom, že žalobkyně a) přijímala informace od svého manžela jako věrohodné a pravdivé. Zásadní rovněž je, že žalobkyně a) nevyužila možnost seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí (srov. č. l. 364 a 365 správního spisu). Z toho lze dovodit, že žalobkyně a) si ani nemohla být vědoma toho, že protokoly o doplňujících pohovorech jejího manžela nejsou součástí správního spisu v nyní projednávané věci. Krajský soud má proto za to, že pokud by byly protokoly o doplňujících pohovorech manžela žalobkyně a) založeny ve správním spise v nyní projednávané věci, na závěrech žalovaného by to, vzhledem k výše uvedenému, nic nezměnilo.
19. Je nutné připomenout, že žalobci odvozují své azylové důvody od osoby zúčastněné na řízení, jejíž azylový příběh shledal žalovaný (v rozhodnutí ze dne 31. 1. 2025, č. j. OAM-514/ZA-ZA11-ZA19-R3-2020) a následně i krajský soud (rozsudek ze dne 18. 6. 2025, sp. zn. 61 Az 1/2025) za nevěrohodný. Pokud žalobci zakládají své azylové důvody na tvrzeních jiné osoby, jejíž příběh byl již správním orgánem i soudem označen za nevěrohodný, pak tyto důvody nemohou obstát ani v tomto řízení.
20. Na základě výše uvedených skutečností krajský soud uzavírá, že nebyl naplněn zákonný důvod podle § 12 písm. a) zákona o azylu, tedy že v řízení nebylo zjištěno, že by žalobci byli pronásledováni za uplatňování politických práv a svobod.
21. Shodný závěr vyplývá i pro důvod udělení mezinárodní ochrany podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Podle tohoto ustanovení se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště. Jak bylo uvedeno, žalovaný nepřihlédl k tvrzením manžela žalobkyně a) o jeho politické činnosti. Jakékoli jiné

skutečnosti, jež by mohly nasvědčovat odůvodněné obavě z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu, žalobci netvrdili.

22. Ve vztahu k dalším důvodům udělení mezinárodní ochrany pouze ve stručnosti (neboť, jak bylo uvedeno, žalobci zdůvodňovali svou žádost o udělení mezinárodní ochrany zejména obavou z pronásledování ze strany státu kvůli politickým aktivitám osoby zúčastněné) soud uvádí následující skutečnosti.
23. V daném případě není sporná skutečnost, že v České republice nebyla udělena jakákoliv forma mezinárodní ochrany rodinnému příslušníkovi žalobců ve smyslu § 13 zákona o azylu, tedy tento důvod nemohl být naplněn.
24. Rovněž nebyly splněny podmínky pro udělení národního humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu, neboť životní situaci žalobců nelze považovat za mimořádnou a nejedná se o případ zvláštního zřetele hodný. Žalovaný úvahy týkající se udělení národního humanitárního azylu rozvedl na straně 8 svého rozhodnutí (není tak pravdou, že se rozhodnutí *nijak nezaobírá možností udělení humanitárního azylu*, jak žalobci tvrdí). Obtížná ekonomická situace, korupce a nedostatek pracovních příležitostí v Ázerbájdžánu, nezakládají důvod pro udělení národního humanitárního azylu. Žalovaný zhodnotil všechny skutečnosti uváděné žalobci, které by mohly být relevantní, přičemž jeho úvahy nejeví známky libovůle a ze správního spisu neplyne ani to, že by došlo k porušení procesních předpisů.
25. Důvody udělení doplňkové ochrany podle § 14a a § 14b zákona o azylu se žalovaný zabýval na straně 8 až 11 svého rozhodnutí (není tak pravdou ani to, že rozhodnutí *nijak nezaobírá možností udělení doplňkové ochrany*). Doplňkovou ochranu podle § 14a zákona o azylu, je možno přiznat žadateli o azyl i v případě, kdy nesplňuje důvody pro udělení azylu, existuje-li důvodná obava, že by mu po návratu do vlasti hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy. Za vážnou újmu se ve smyslu ustanovení § 14a odst. 2 písm. a) – c) zákona o azylu považuje trest smrti nebo poprava [písm. a)], mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání [písm. b)] nebo vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu [písm. c)].
26. Ze správního spisu má soud za nesporné, že žalobcům v případě návratu do země původu nehrozí vážná újma ve formě trestu smrti nebo popravy. Trest smrti v Ázerbájdžánu není možné udělit. Hrozba nebezpečí vážné újmy podle § 14a odst. 1, 2 písm. a) zákona o azylu je tak vyloučena.
27. Pokud jde o důvod podle § 14a odst. 1, 2 písm. b) zákona o azylu, krajský soud odkazuje nejen na stranu 9 žalovaného rozhodnutí, neboť s tímto hodnocením souhlasí, ale rovněž na body 14-16 odůvodnění rozsudku zdejšího soudu ze dne 18. 6. 2025, sp. zn. 61 Az 1/2025, neboť zde uvedené závěry jsou přílehlavé i na posouzení udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1, 2 písm. b) zákona o azylu.
28. Jak žalovaný zjistil z informací o situaci v zemi původu, ačkoli ázerbájdžánské právní předpisy zakazují mučení a jiné kruté, nelidské či ponižující zacházení, přičemž za jejich páchaní hrozí trest odnětí svobody až na 10 let, byly zaznamenány případy o systematickém zneužívání těchto praktik ze strany bezpečnostních složek. Omezení svobody pohybu, cestování či repatriace se týká zejména osob z řad opozice, novinářů a občanských aktivistů. Jak bylo opakovaně uváděno, tvrzením manžela žalobkyně a) o jeho politické angažovanosti, zbití policí a následném trestním stíhání žalovaný neuvěřil. Žalobci zároveň neuvedli žádné

další skutečnosti, které by je řadily mezi výše uvedené osoby. Krajský soud proto ve shodě s žalovaným dospěl k závěru, že žalobci nesplňují zákonné podmínky ani pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu.

29. Žalovaný rovněž správně posoudil otázku, zda žalobcům v případě návratu do vlasti nehrozí vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. V Ázerbájdžanu neprobíhá ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možné ve vztahu k žalobcům pokládat za vážnou újmu dle ustanovení § 14a odst. 1, 2 písm. c) zákona o azylu.
30. Pro úplnost se krajský soud vypořádává i s neudělením doplňkové ochrany podle § 14b zákona o azylu. Z výpovědi žalobců, z evidence žadatelů o udělení mezinárodní ochrany v ČR ani ze zjištění žalovaného v průběhu správního řízení nevyplývá, že by v ČR byla udělena doplňková ochrana některému z rodinných příslušníků žalobců.
31. Krajský soud z výše uvedených důvodů neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
32. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky rozhodl krajský soud podle zásady úspěchu ve věci zakotvené v § 60 odst. 1, 7 s. ř. s., když žalobci nebyli v soudním řízení úspěšní a žalovanému jako správnímu orgánu nevznikly takové náklady soudního řízení, které by přesahovaly rozsah jeho běžné úřední činnosti (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47, č. 3228/2015 Sb. NSS. Běžnou úřední činnost by přesahovaly zejména náklady správního orgánu vynaložené na obranu proti žalobám zjevně šikanózním, viz např. rozsudky NSS ze dne 8. 3. 2012, č. j. 2 As 45/2012-11, ze dne 26. 10. 2011, č. j. 7 As 101/2011-66, č. 2601/2012 Sb. NSS). Osoba zúčastněná na řízení nemá ve smyslu § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu nákladů soudního řízení, neboť jí soud neuložil žádnou povinnost.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení.

Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 18. června 2025

JUDr. Petra Venclová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně